

Op een dag wandelden er een jongen en een meisje voorbij.
Ze raapten de veer op, bekeken hem even en lieten hem toen weer vallen.

Na een paar stappen vroeg het meisje aan de jongen:

'Die veer, bij welke vogel zou die horen?'

Inderdaad, bij welke vogel hoor ik?

begon de veer zich vanaf toen

onophoudelijk af te vragen.

Een sterke windstoot blies de veer de lucht in.

Wat was het leuk om tussen de wolken te zweven!

'Hoorde ik maar bij een vogel, dan zou ik nog hoger kunnen vliegen.'

De veer wilde niets liever dan de lucht doorklieven.

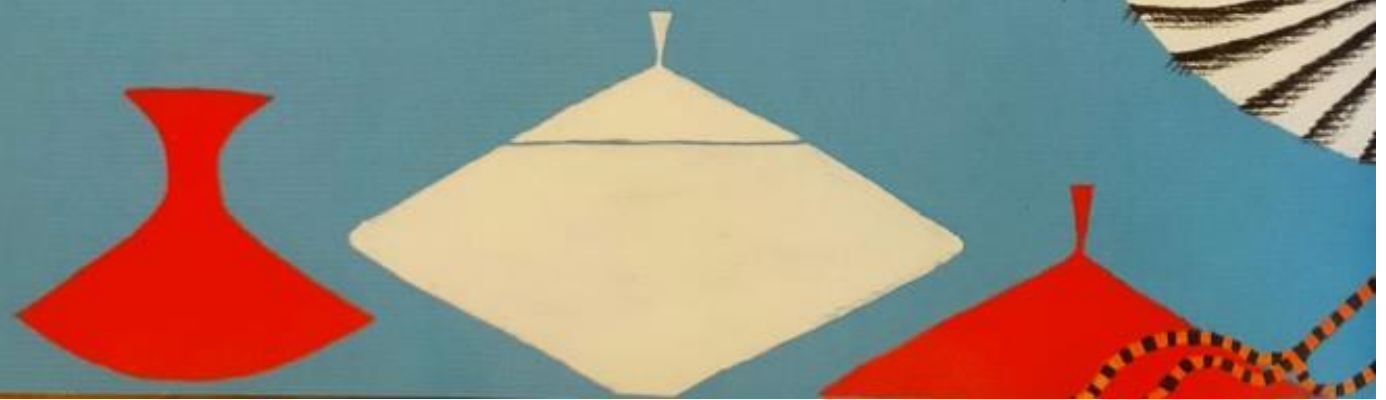

Hoor ik bij jou? vroeg de veer verlegen aan de ijsvogel.
De ijsvogel negeerde de veer, stak zijn kop in het water
en kwam even later met een zilveren visje in zijn bek weer boven.
Daarna vloog hij terug naar de tak, kantelde zijn kop opnieuw
en keek weer stilletjes naar het wateroppervlak.
Telkens opnieuw vroeg de veer: Hoor ik bij jou?
Maar de ijsvogel had het te druk met visjes vangen en gaf geen antwoord.
De veer wachtte voorzichtig af.

Toen de ijsvogel eindelijk niet meer zo druk in de weer was,
draaide hij zijn kop, bekeek de veer en zei: 'Nee, je hoort niet bij mij.'

Door een plotse windstoot
werd de veer de hemel in geblazen.
Een koekoek vloog hem voorbij,
'Hoor ik bij jou?' vroeg de veer.
Maar de koekoek had het te druk met
'Koekoek! Koekoek!' naar de mensen te roepen.
Intussen werd de veer verder
en verder door de lucht geblazen.

Toen de koekoek nog een keer voorbijvloog,
vroeg de veer weer: 'Hoor ik bij jou?'
De koekoek draaide zich om en zei:
'Nee, je hoort niet bij mij.'

